

være 5 pCt. og 25 Mill. Kr. Jeg har ikke sagt, at der ikke vilde blive udstedt flere Statsbeviser end for 5 Mill. Kr. Jeg maa i den Retning forbeholde mig alt. Og saa længe jeg er Finansminister, vil Renten ikke blive nedsat. Man kunde tænke sig, at man ved en Ændring kunde nedsætte Renten fra 5 til 4 pCt., men jeg kan, som sagt, som Finansminister ikke gaa med dertil. Jeg tror, at det var rigtigt at gaa til de 5 pCt. overfor et Publikum, der ikke havde saa særdeles store Pengesummer i Øjeblikket, og hvor det netop gjaldt om at appellere til Sparensen.

Nu siger det ærede Medlem fra Æbeltoft, at Statslaanets Størrelse, de 50 Millioner, er for stort. Det var det ærede Medlems Hovedindvending, og saa vidt jeg forstod, næredes den ogsaa delvis af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds. Det er i øvrigt mærkeligt, at de Herrer, der ellers synes at være saa uenige, og hvis Kærlighed til hinanden ikke synes saa særlig varm, nu har fundet hinanden i ganske ensartede Betragtninger overfor Finansernes Ledelse. Laanet er for stort. Men hvad ved det ærede Medlem derom? Jeg har allerede nævnt, at Udgifterne kan blive meget store. Hvis de bliver det, hvad det ærede Medlem dog næmt maa kunne tænke sig, og hvis Forholdene forværrer sig, hvad vi dog ikke kan vide noget om, mener det ærede Medlem saa ikke, at det var klogt at have nogenlunde Orden i sine Sager, saa man ikke paa en eller anden Maade skal henvende sig til Indlandet for at skaffe de Penge, som Staten kan komme til at trænge til? Man maa ikke tro, at det er som Fod i Høse at skaffe Laan her i Landet i Øjeblikket. Man taler, synes jeg, fra de to Angriberes Side, som om det var en let Sag at skaffe Statslaan, som om det ikke var noget at tale om, det kunde man faa maaske endog paa billigere Vilkaar. Saadan er ikke mit Indtryk af de Forhandlinger, jeg har ført. Jeg har nævnt, at de Mænd, der har taget dette Laan, havde vist efter min Mening et Fædrelandssind, fordi de ikke havde opfattet Sagen som et rent Forretningsanliggende. Det er vel forstaaeligt, at saaledes som for Eksempel Kursen for Tiden er paa Kreditforeningsobligationer, hvor man kan faa $4\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer til en mindre Kurs end den, som man i Øjeblikket her foreslaar, at dette Statslaan sættes til, har Begærligheden hos de forskellige Selskaber og Pengeinstitutter ikke været saa overordent-

lig stor efter dette Statslaan. Dette maa jeg nævne, og jeg maa altsaa overfor det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), for hvis Tilslutning jeg i øvrigt takker, sige, at det er virkelig saaledes, at naar Pengene kan anbringes fordelagtigere i Øjeblikket, og naar Aktieselskabers Bestyrelser har god Grund til at sørge for deres Aktionærers Tarv — og det har de, da de skal drive deres Forretning —, saa er der noget mere end den rene Forretningsvillie i dette, at man kommer Staten til Hjælp, naar den trænger til det.

Det har ikke været en polsk Tiggergang — jeg synes, det var et lidt underligt Ord at bruge af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds —, som Finansministeren har gaaet, det er en fuldkommen loyal Forhandling, der har været ført, hvor der fra Finansministeriets Side egentlig kun er anvendt dette Argument, at alle stod sig godt, naar Staten stod sig godt. Jeg er fuldstændig uenig med det ærede Medlem, naar han mener, at Staten klarer sig altid, det gælder blot om at se paa det almindelige Erhvervslivs Tarv, paa Kommunerens Tarv o. s. v. Ja vist gælder det om at se herpaa, men først og fremmest gælder det dog om at se paa Statens Tarv, og det er ogsaa det, som de Herrer, jeg har henvendt mig til, har erkendt, at der var al god Grund til, og ud fra dette Synspunkt tog de deres Stilling. Naturligvis har jeg henvendt mig til det indenlandske Marked, om jeg saa maa sige, for at faa en Overenskomst om dette Statslaan, thi det vil sikkert alle indrømme, at nogen Mulighed for at gaa til Udlandet var der overhovedet ikke. Det var for den danske Stat umuligt i Øjeblikket paa det udenlandske Marked at faa et Laan, endog et meget ringere Laan, end der her kunde være Tale om, og det Eksempel, som vist det ærede Medlem fra Æbeltoft anførte, nemlig Norges, vil nærmest virke afskrækkende. Norge har ganske sikkert faaet et mindre Statslaan i London til en Rente, hvis jeg ikke tager fejl, af $6\frac{1}{2}$ pCt., men der var hertil knyttet en Betingelse, som jeg tror, det ærede Medlem nævnedes selv, at den Kapital, der skaffedes ved Laanet, skulde benyttes i selve Landet, hvor den laantes. Altsaa, nogen Mulighed for at gaa til Udlandet var der i Virkeligheden ikke. Man maatte henvende sig til Indlandet, og man maatte da henvende sig der, hvor der var Mulighed for at faa Penge.

Nu siges der nok, hvad Kursen angaar, at den kunde maaske være, som det